

Αίνιγμα:

Είναι πράσινο καμαρωτό, ποτέ του δεν κρυώνει. Μέσα στο χιόνι χαίρεται, γελάει, δεν παγώνει. Αλλά η πιο μεγάλη του χαρά, χωρίς αμφιβολία, έρχεται τα Χριστούγεννα, που είναι όλο μεγαλεία. Χέρια μεγάλα και μικρά με μπάλες το στολίζουν, φώτα, γιρλάντες και κεριά σαν άστρο το φωτίζουν.

Τι είναι;

Ναιιιι...
είναι το Χριστουγεννιάτικο δέντρο!

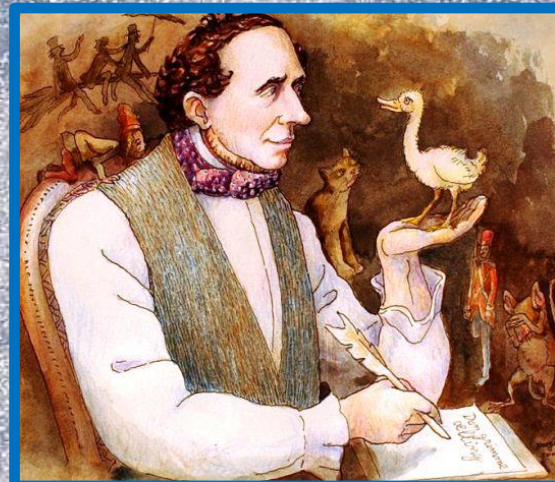
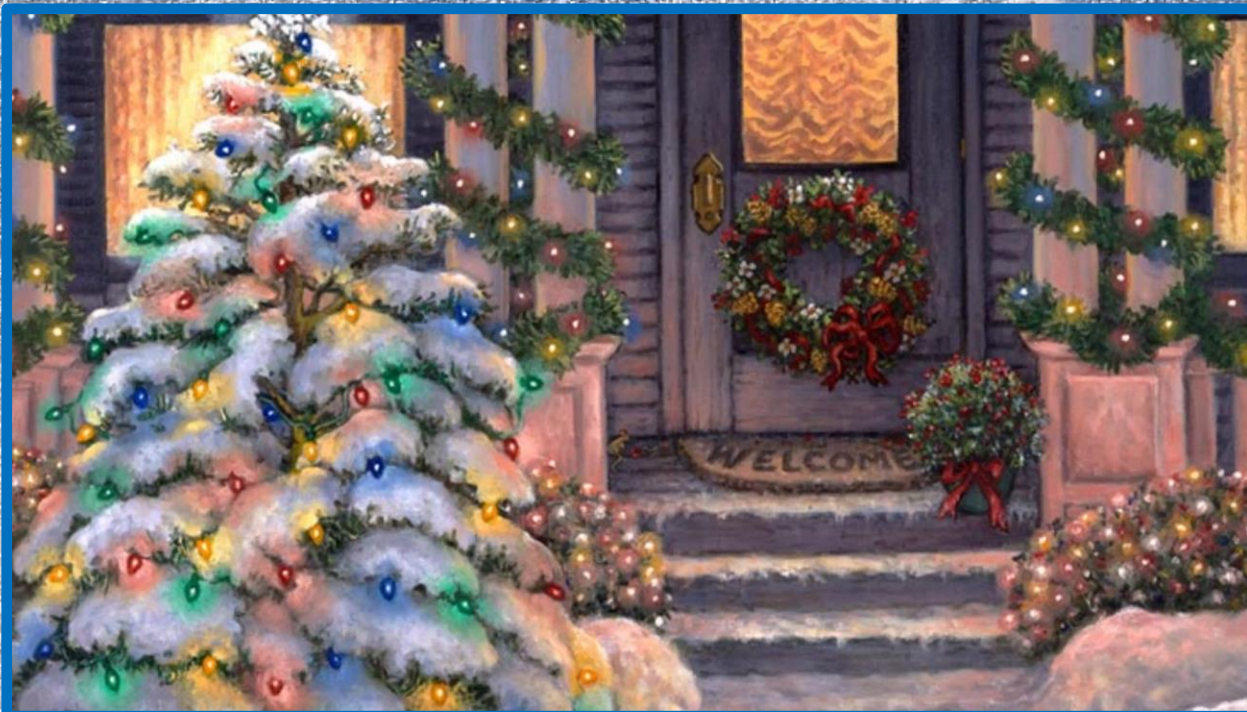

Πώς λέγεται το δέντρο που
στολίζουμε τα Χριστούγεννα;

Ναιιιι... Έλατο!

Το έλατο (παραμύθι)

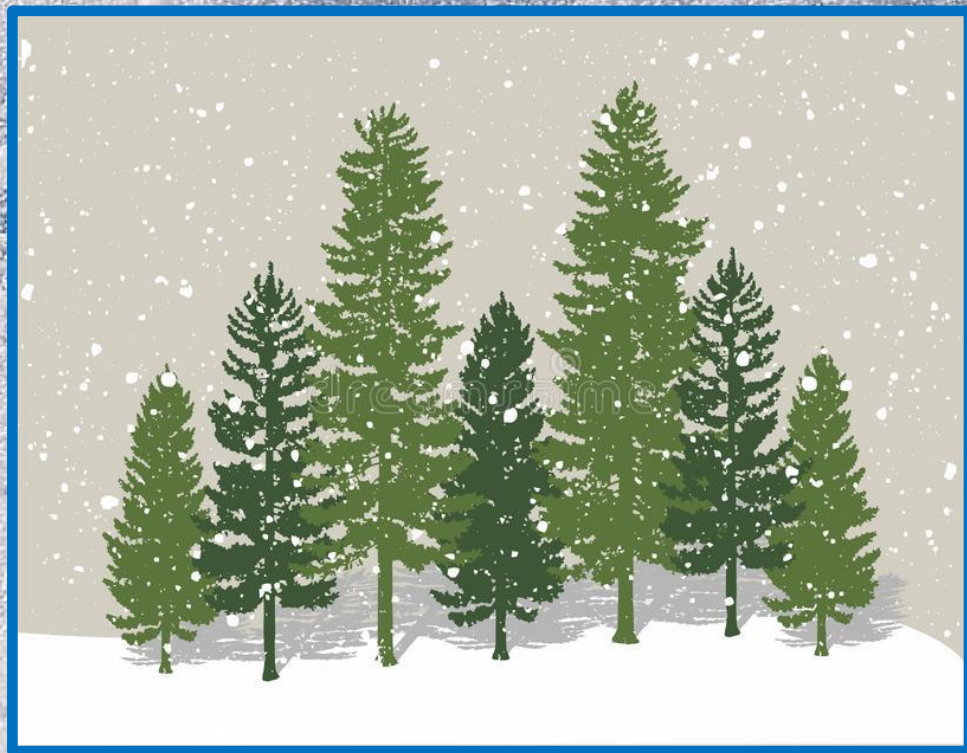
Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Το μικρό έλατο που μόλις είχε φυτρώσει στο δάσος κοιτούσε γύρω του με θαυμασμό τα άλλα δέντρα.

«Τι όμορφα πράσινα και φουντωτά που είστε εσείς; Άραγε θα γίνω κι εγώ έτσι μια μέρα;» έλεγε. Τόσο ανυπόμονο ήταν που τέντωνε τις ρίζες του και τα κλαδιά του για να μεγαλώσει γρήγορα.

«Μα γιατί βιάζεσαι;» το ρωτούσαν τα άλλα «Βιάζομαι για έτσι μικρό που είμαι κανείς δεν με προσέχει ενώ αν ήμουν σαν και εσάς όλοι θα με θαύμαζαν».

Καθόλου δεν ένιωθε ευγνωμοσύνη το μικρό έλατο για το λαμπερό ήλιο και το αεράκι που χαίδευε τις κορυφές των δέντρων.

Και τα χρόνια περνούσαν και το δεντράκι
φούντωνε και ψήλωνε. Μια μέρα ήρθαν στο
δάσος άνθρωποι που έκοψαν τα πιο
εντυπωσιακά από τα δέντρα. Τα φόρτωσαν
σε φορτηγά και έφυγαν.

Το μικρό έλατο έβλεπε τα δέντρα το ένα μετά
το άλλο να λυγίζουν και να σωριάζονται στο
χώμα.

«Μα γιατί τα κόβουν;» ρώτησε.

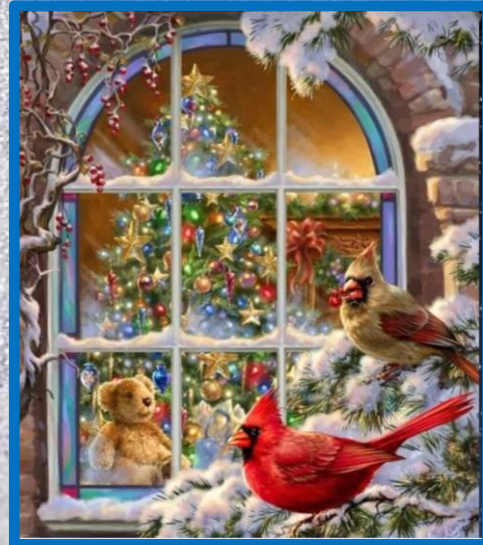
«Εμείς ξέρουμε» είπαν τα σπουργίτια
«Γιατί όταν πηγαίνουμε στην πόλη
κρυφοκοιτάμαι από τα παράθυρα των σπιτιών
και βλέπουμε τα πιο μεγάλα έλατα
στολισμένα με ζαχαρωτά, μπάλες, κεράκια,
στολίδια, ακόμη και προσελάνινες κούκλες»
Το μικρό έλατο ρίγησε από ευχαρίστηση.
«Μακάρι να με έπαιρναν από εδώ κι εμένα,
μακάρι να έρχονταν τα Χριστούγεννα» είπε.
«Να είσαι ευτυχισμένο που είσαι εδώ μαζί
μας» του έλεγαν ο ήλιος και ο αέρας. Αλλά
εκείνο δεν άκουγε κανέναν

**Και τα χρόνια περνούσαν. Το έλατο δεν ήταν
πια μικρό φούντωνε και ψήλωνε και
καμάρωνε. Όσπου τα επόμενα Χριστούγεννα
ήταν το πρώτο που κόπηκε.
«Επιτέλους» είπε καθώς έγερνε στο χώμα
αναστενάζοντας κι ας ήξερε πως δε θα
ξανάβλεπε τους φίλους του.**

Το μετέφεραν σε ένα μαγαζί γεμάτο
κομμένα δέντρα κι από εκεί σε ένα
όμορφο ζεστό σπίτι. Σε λίγο από τα κλαδιά
του έλατου κρέμονταν λογής λογής
στολίδια. Κουκουνάρες, μπάλες κι
εκατοντάδες κεράκια που φεγγοβολούσαν
και στην κορυφή του έλαμπε το
ωραιότερο αστέρι.

**«Το βράδυ θα λάμψει το αστέρι σαν
αληθινό» είπαν τα παιδιά
«Αχ πότε θα έρθει το βράδυ» είπε το έλατο.
Όταν ήρθε το βράδυ το έλατο έτρεμε από τη
συγκίνηση. Τα παιδιά έτρεξαν ανυπόμονα
να ανοίξουν τα δώρα τους. Από το τζάκι του
σπιτιού η φωτιά τριζοβολούσε και γέμιζε το
σπίτι ζεστασιά και θαλπωρή.**

Την επόμενη νύχτα το δέντρο περίμενε να ζήσει τη μαγεία της προηγούμενης βραδιάς. Όμως αντί γι αυτό το ξεστόλισαν, το έσυραν στην αποθήκη και το πέταξαν σε μια σκοτεινή γωνιά. Εκεί το έλατο είχε όλο το χρόνο να σκεφτεί τι του είχε συμβεί.

«Δεν μπορεί να με ξέχασαν» σκεφτόταν. Πέρασαν πολλές ημέρες και πολλές νύχτες, ώσπου ήρθε η άνοιξη. Κάποιος μπήκε στην αποθήκη και έσυρε το δέντρο μέχρι την αυλή.

Αμέσως το τύλιξαν οι ζεστές αχτίδες του ήλιου. Τέντωσε χαρούμενο τα κλαδιά του όμως είδε ότι τα φύλλα του είχαν κιτρινίσει.

«Κοιτάξτε αυτό το αστέρι που έχει στη κορφή του αυτό το γέρικο δέντρο» είπε ένα παιδί που έπαιζε στην αυλή.
«Ελάτε να το πάρουμε δεν το χρειάζεται πια» είπε πατώντας επάνω στα γέρικά κλαδιά του.
«Τι όμορφα που ήταν τότε που ήμουνά ένα μικρό δεντράκι» είπε το έλατο πληγωμένο.
«Γιατί δεν ήμουν ευχαριστημένο με αυτά που είχα;»

Κάποιος βγήκε από το σπίτι και άρχισε να κόβει πρώτα τα κλαδιά και ύστερα τον κορμό σε μικρά κομμάτια. Θα γινόταν καλό καυσόξυλο.

Τον επόμενο χειμώνα καθώς έτριζε μέσα
στο τζάκι το έλατο θυμήθηκε το αεράκι
που χαίδευε τα κλαδιά του στο δάσος.
Θυμήθηκε το ζεστό ήλιο και τα πουλιά
που έφτιαχναν τις φωλιές τους ανάμεσα
στα φύλλα του κι αναστέναξε.

